

om Aristokrati og Demokrati i og for sig ikke imponerer mig. Jeg gaar ikke ud fra, at et rent demokratisk Forslag altid er det eneste saliggørende. Men naar man taler om, at dette Forslag bør være demokratisk og ikke skabe et Navnearistokrati — hvorved jeg tror, at det andet Ting vil forstaa det, at man forbeholder en lille Kreds af Navne for enkelte Slægter — saa forekommer det mig rigtignok, at dette Lovforslag netop er kommet ind paa at skabe et Navnearistokrati. Lad os se lidt nærmere paa Forslaget, som det foreligger. Efter 1. a. ere alle de, som ere saa uheldige at have et Navn, der er ens med en nordisk Landsdel, Ø, Sogn, By osv., uhjælpelig fortabte. Deres Navne ere paa Forhaand givne bort til alle og enhver. Og saa vi over til 1. b., ere alle de, der ere saa uheldige at have et Navn, der stemmer med dansk Sprogtone, udsatte for, at deres Navne tages, medmindre Justitsministeriet skønner, at det strider mod berettigede Navneinteresser. Der bliver altsaa, vil man se, i Grunden kun en lille Rest tilbage, hvis Navne ikke blive Allemandseje, og det er dem, der ere saa heldige at have et Navn, der ikke stemmer med dansk Sprogtone, og som falder ind under berettigede Navneinteresser. Det bliver Navne som Zahle, Zeilau, Scharling osv., altsaa udenlandske Navne. Disse Navne bliver der sagt „Tabu“ for, de maa ikke røres. Det forekommer mig, at derigennem skabes et Navnearistokrati for en lille Kreds, medens man giver en stor Hob af gode gamle danske Navne ud til alle og enhver. — Jeg vil tilføje, at det forekommer mig, at det vil blive et højst utaknemmeligt Hverv at skulle lave den Liste, der skal laves i Justitsministeriet. Jeg er overbevist om, at det vil regne ned over vedkommendes syndige Hoved med mange Bebrejdelser, naar han skal afgøre, hvilke Navne der falder ind under berettigede Navneinteresser. Ganske vist har man saa i Lovforslaget sikret sig mod Indsigelser ved at gøre Justitsministeriets Liste inappellabel, og det er en stor Fordel for den, der skal lave Listen, men om det er en Fordel for Lovforslaget, er en anden Sag. Det er i det hele taget en Anke, jeg har imod Lovforslaget, at Kendelserne ere ganske inappellable. Man har kun at henvende sig til vedkommende — eller jeg kunde sige uvedkommende — Underøvrighed og sige: Jeg vil have det og det Navn. Samtlige Underøvrigheder i hele Landet skulle, i Parentes bemærket, være i Stand til at afgøre, om det Navn, der forlanges,

findes i Danmark, Norge, Sverige eller Slesvig. Jeg tror, det er et meget stift Forlangende at stille til Underøvrigheden. Naar da den vedkommende Underøvrighed, maaske af Mangel paa bedre Viden, siger: Vær saa god, tag det Navn, jeg kender det ikke, men det er muligt, at der ligger en Landsby af det Navn oppe i Nærheden af Haparanda, og jeg kan ikke sætte mig derimod — saa faar vedkommende et Navn, som ikke burde være givet ham paa Grund af berettigede Navneinteresser, og denne Afgørelse er ganske inappellabel. Jeg skønner ikke, at der er nogen som helst Lejlighed for Folk til at protestere, naar Navnet er givet. Det forekommer mig, at det var rimeligt, at man bekendtgjorde slige Navne, for at de, der vilde gøre Indsigelse, kunne faa Lejlighed til at gøre det.

Jeg har ogsaa den Indvending mod Lovforslaget, at det ikke indeholder nogen som helst Begrænsning med Hensyn til at skifte Navn. Efter Lovforslaget kan jeg ikke se rettere, end at man kan skifte Navn en Gang hver Maaned. For at skuffe sine bedrøvede Kreditorer kan man rende rundt med forskellige Navne fra den ene By til den anden. Det forekommer mig, at det er en Sag, som har stor Betydning for hele Samfundet, at vide, hvad en Mand hedder. Der bør dog være en Begrænsning i Henseende til, hvor tidt man kan skifte Navn.

Jeg er enig med de to ærede foregaaende Talere i, at Listen fra Justitsministeriet, som i høj Grad har min Sympati som Vejledning, naar man ønsker et andet Navn, bør udfyldes med en Liste over de Navne, der ikke maa benyttes. Jeg er mest tilbøjelig til at slutte mig til det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Reedtz-Thott) i, at denne Liste bør være fuldstændig udtømmende over samtlige Navne, der eksistere. Vi have ikke hørt den højtærede Justitsminister udtale sig om denne Sag; det vil have stor Betydning for mig at høre, om det er gørligt at tilvejebringe en saadan Liste, eller om der er praktiske Indvendinger at gøre derimod. Jeg reserverer mig derfor min Stilling til Spørgsmaalet, indtil jeg har hørt den højtærede Justitsministers Udtalelser om denne Sag. Men paa Forhaand tiltaler dette Forslag mig; jeg synes, det er en Vej, man maatte kunne gaa.

Jeg skal slutte mine Udtalelser med, med den ærede Formands Tilladelse, at oplæse nogle Ord af en Højesteretsdom i Norge, hvis Grunde tiltale mig i saa høj